

Djamila houdt van snoepen.
Ze snoept 's ochtends,
ze snoept 's middags
en ze snoept 's avonds.

Staat er een kom snoeptomaten op tafel?
Binnen de kortste keren: op.
Staan er snoepkomkommers?
Op, nog voor je met je ogen kan knippen.

Soms mag ze mee naar de winkel.
Dan koopt papa bananen, meloenen,
koekjes, kiwi's, mango's of aardbeien.
Of dat probeert hij ... maar meestal zijn ze
al verdwenen voor papa bij de kassa staat.

Op een dag brengt papa kersen mee naar huis.
Djamila weet niet wat ze ziet.
Fruit vermomd als snoepjes? Of snoepjes verkleed als fruit?
Het maakt haar niet uit. Ze holt naar de tafel en grijpt naar de schaal.
Ze stopt een handvol bloedrode kersen in haar mond
en slikt ze in een keer door.
Net op dat moment komt papa de keuken binnen.

'PAS OP!' roept hij.
Djamila kijkt op. 'Waarvoor?'
'Je mag die pitten niet inslikken!'
'Waarom niet?'
'Dan, eh. Dan ...' Papa is even stil.
'Dan groeit er een kersenboom in je buik!'

Djamila gelooft er geen snars van.
Ze stopt opnieuw tien kersen tegelijk in haar mond.
Haar kaken staan helemaal bol.
Die papa toch, altijd met zijn vreemde verhalen.

De volgende dag wordt Djamila wakker
met een vreemde smaak in haar mond.
Ze proeft nog steeds die heerlijke kersen.
Maar ook iets anders.
Het lijkt wel op ...
op de geur van pas gemaaid gras.
Of van een bos na een regenbui.

In de badkamer wil ze haar tanden poetsen.
Dan verdwijnt de smaak vast wel weer.
Maar ze kán haar tanden helemaal niet poetsen.
Er steekt een takje uit haar mond.
Met daaraan een mooie ronde rijpe kanjer van een kers.
Papa had gelijk. **Er groeit een kersenboom in haar buik!**